

16/8

vänner försäkrar mig att jag har rätt. Nina kunde inte neka Nimmo något, hon skulle ha underkänt hela sitt liv, om hon gjort det. Kvinnor är i erotik mycket mera drivna av godhet och medkänsla än män. Man tänker för ensidigt på de sensuella motiven då man förklarar "felsteg" av det slaget.

Cary är en utomordentligt systematisk arbetsmänniska, med bestämda tider för romanerna och korrespondensen. Men i fråga om utformandet av romanerna är han ingen systematiker. Han börjar nästan alltid med en scen, som fånglar hans fantasi, utan att veta hur det hela skall bli eller om det alls skall bli någon bok. Nyckeln och början till "Prisoner of Grace" är då Nina söker fly från Nimmo, men på järnvägsstationen blir övertygad om att hon måste stanna. Kring denna scen byggdes sedan hela romanen upp. För närvarande har Cary femton på liknande sätt påbörjade romaner på sina hyllor. Han är 66 år gammal, men talar som om han hade evigheten framför sig: om romanutkast, föredragen runt om i världen, revisionen av de politiska böckerna. Jag tror mig stå inför en unik förening av harmoni och passion.

HERBERT TINGSTEN

(Den först citerade strofen är översatt av Alf Henrikson, den andra är hämtad ur Elin Siléns översättning av Pilgrim's Progress, Svenska kyrkans diakonistyrelses bokförlag.)

historier? — Cary far upp i iver: Ja, jag har tänkt många gånger på den saken. Men ni har säkert fel; Ninas bundenhet vid Nimmo som nådens representant kunde bara brytas av Jim. — I Sverige har många funnit slutkapitlen i boken olustiga och otroliga, de kapitel då Ni låter Nina vid femtio års ålder omväxlande ligga med Jim och åtminstone hångla med den gamla äckliga Nimmo. — Nej, det är riktigt. Alla mina kvinnliga

Svenska Dagbladet i nöd

I sin senaste replik i debatten kring kungaparets intriger med tyske ministern mot den svenska regeringen före Borggårdskuppen har Svenska Dagbladet gått vidare på undanflykternas och de rena förfalskningarnas väg. För att värja sig drar man fram att Dagens Nyheter 1951 efter en ansedd engelsk vetenskaplig tidskrift återgivit uppgifter om Oscar II:s uttalanden till den turkiske ministern i Sverige 1904, som vid en undersökning i turkiska arkiv inte visade sig kunna verifieras. Det är ett gott bevis på argumentnöd. Men viktigare är att tidningen på en punkt beskyller oss för att oriktigt återge vad professor Lindberg skrivit i sina artiklar. "Var t. ex. (något annat exempel kommer inte) i professor Lindbergs föredrag finns stöd för DN:s påstående att enligt Reichenaus rapporter kungen var obehagligt berörd inför möjligheten att Staaff skulle bli mera försvarsvänlig och därmed oåtkomlig?" Jo, stödet finns i dessa rader. "I slutet av augusti (1913) blev Reichenau bjuden till Tullgarn och invigdes då i konungens planer för den närmaste framtiden. Konungen anförtrodde honom att hans förhållande till ministären nu hade blivit nästan outhärdligt. Hans tålmod var uttömt. I slutet av oktober tänkte han sig att slå det stora slaget. Om försvarsberedningarna då ännu inte skulle vara färdiga med sina förslag, ämnade han själv för regeringen framlägga yrkande på ett visst antal nya formationer och nyanskaffningar för försvaret, och om — som han sade sig livligt hoppas — regeringen ställde sig avvisande, skulle han avskeda den."

Förnekar Svenska Dagbladet att Lindberg skrivit detta? Påstår tidningen fortfarande att vi givit ett oriktigt referat av Lindberg genom den nyss citerade satsen ur vår ledare? Erkänner tidningen att dess beskyllning mot oss är totalt ogrundad?

De andra nödmynt som Svenska Dagbladet söker öka sin kredit med — personliga fräckheter mot Dagens Nyheter's chefredaktör — förtjänar inte att beröras.

Vi hänvisar slutligen till professor Lindbergs uttalande här nedan.

*